

[Mette Madsen.]

at det altid er en god skik at spørge de praktiske eksperter. Men så bør man også lytte til deres mening, og dansk erhvervslivs reaktion var mildt sagt negativ, ja, det blev direkte frarådet at oprette en nordisk investeringsbank.

Det er god erhvervspolitik — og vi er alle afhængige af erhvervslivets vilkår — at undgå oprettelse af statsvirksomheder, hvor private foretagender selv kan klare opgaverne. Venstre var da også skarp modstander, da der for nogle år siden var planer om at oprette en statsbank, postsparebanken, og jeg opfatter Den nordiske Investeringsbank som en overstatslig bank, hvis opbygning i øvrigt vil kræve et stort administrationsapparat, og den vil efter finanseksperters mening være overflødig. Ganske vist hævder tilhængerne, at de kommende års kapitalbehov vil kræve en sådan bankdannelse, men der er intet, der sandsynliggør, at den nødvendige kapital ikke stadig kan skaffes på den måde, hvorpå det hidtil er sket.

Dertil kommer det meget afgørende, at det internationale kapitalmarked ikke er uudtømmeligt, som nogle åbenbart tror, og den kapital, som Den nordiske Investeringsbank vil komme til at beslaglægge, kan selvsagt ikke trækkes én gang til til rent dansk formål. Derfor siger jeg nej til en statsdirigeret nordisk investeringsbank.

Erhard Jakobsen (CD):

Centrum-demokraterne har ingen principielle betænkeligheder ved forslaget, dog under visse forudsætninger. Det er under den forudsætning, at de betingelser, som venstres ordfører stillede op, må anses for at være opfyldt. Altså for det første, at de opgaver, man skal løse, er nogle, hvor det i alt væsentligt er staterne, der er impliceret. Det er ikke meningen, at man skal hjælpe de steder, hvor almindelige banker var inde i billedet. Og ydermere, at det, som det også blev sagt, er opgaver, som private banker kun vanskeligt kan finansiere eller ikke har særlig stor lyst til at finansiere.

Jeg ønsker altså, at den bank, der skal opnå den støtte, der her er tale om, må opfylde disse formål. Hvis ikke, kan mit parti ikke stemme for, at et så stort beløb skal stilles til rådighed. Jeg går ud fra, at analogien med Den europæiske Investeringsbank

kan opretholdes. Der må ikke i denne bank være nogen lighed med det forslag, som fru Mette Madsen nævnte, om postgirobanken. Der må ikke være noget her, der ligner. Så vil mit parti ikke medvirke til ved lovens endelige vedtagelse, at der gives tilslutning, herunder økonomisk tilslutning, fra dansk side.

Det, der især bevæger os til at sige ja i øvrigt, såfremt disse betingelser er opfyldt, er: har Danmark overhovedet råd til at sige nej? Vi ved, at vi står over for projekter, som vil kunne blive kaldt nordiske. Vi ved også, at nogle af vore betænkeligheder over for projekterne er: hvor får vi den internationale finansiering af dem? Og her kan vi ikke være i tvivl om, at med den valutasituation, vi har, modsat den, de andre har, ligger der muligheder her, som vi ikke uden videre har råd til at afvise.

Men jeg understreger, at vor tilslutning sker på betingelse af, at banken har de formål og det virke, som venstres ordfører i sin indledning her klart trak op.

Ministeren for udenrigsøkonomi (Ivar Nørgaard):

Jeg vil gerne takke ordførerne. I debatten har der været to problemkredse.

Den ene har været det mere substantielle, hvad denne bank skal bruges til i forhold til eksisterende institutioner, og den anden har været spørgsmålet om den procedure, vi anvender, når vi vedtager en traktat om oprettelsen af sådan en bank.

Hvad først angår det substantielle, kan jeg fuldt tilslutte mig den sidste ærede ordførers formulering: har Danmark råd til at sige nej til oprettelse af sådan en bank? Det mener jeg bestemt ikke vi har. Det er fremhævet, ligesom det også blev det i den ret grundige debat, vi havde på Nordisk Råds møde i Stockholm, at de eksisterende pengeinstitutter ikke er i stand til at skaffe kapital til mellemlange og lange investeringer i tilstrækkeligt omfang.

Vi understregede yderligere, at hvert enkelt land i Norden har vanskeligt ved at tiltrække sig araberpenge i tilstrækkeligt omfang. Den såkaldte recycling af petrodollaren går over de store europæiske lande i øjeblikket, over Frankrig, England og Tyskland, men de enkelte nordiske lande har svært ved at tiltrække sig denne kapital.